

ώστε τὸ χαμόγελό του ἀπὸ ψηλὰ νὰ πέσει μέσα στὰ πιὸ βαθιὰ, τὰ πιὸ κρυφὰ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου κ' ἔτσι νὰ λιώσει μέσα ἐκεῖ ἢ στερνῆ, ἢ παγερῆ ἢ φρίκη μπροστὰ στὸν ἥλιο αὐτὸν καὶ νὰ μπορεῖς νὰ κλάψεις δάκρυα ἰλαρά.

ΧΡΥΣΟΘ. ὦ! φέρε με μακριὰ ἀπὸ δῶ! Πεθαίνω μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι!

ΗΛΕΚ. (πέφτει στὰ γόνατά της). Τὸ στόμα σου εἶναι ὄρατο σὰν ἀνοίξει γιὰ νὰ θυμώσει! Ἀπὸ τὸ ἀγνὸ τὸ δυνατὸ σου πρέπει νὰ πεταχταὶ σπιθηριστῆ μιὰ τρομερῆ κραυγῆ, τρομερῆ σὰν τὴν κραυγῆ τῆς Θεᾶς τοῦ θανάτου! Ὅταν κανένας κοιτάται ἔτσι κάτωθι σου, ἔπως τώρα ἐγώ: ὅταν ξυπνᾷ ξάφνω κανεῖς καὶ σὲ βρίσκει σὰν τοῦ θανάτου τῆ θεᾶ ἀπὸ πάνω του! Ὅταν κοιτάται κανεῖς δεμένος κάτωθι σου καὶ κοιτάζει πρὸς ἐσένα ἀπάνω, κοιτάζει μὲ χαμένα μάτια τὸ λιγνὸ κορμί σου, καθὼς δ ναυαγὸς κοιτᾷ τὸ βράχο πρὶν νὰ ξεψυχήσει.

ΧΡΥΣΟΘ. ὦ πῶς μιλεῖς!

ΗΛΕΚ. Πρὶν φύγεις ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπῆτι κι ἀπὸ μένα, πρέπει νὰ τὸ κάμεις.

(Ἡ ΧΡΥΣΟΘΕΜΗ κἀτι θέλει νὰ πεῖ).

ΗΛΕΚ. (τῆς βουλώνει τὸ στόμα). Δὲ σὲ φέρνει ἔξω ἀπὸ δῶ ἄλλος δρόμος ἀπὸ τοῦτον. Δὲ σὲ ἀφίνω πρὶν μοῦ τῶρικστεῖς ἐδῶ στόμα μὲ στόμα πῶς θὰ τὸ κάμεις.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἄφησέ με!

ΗΛΕΚ. Ὁρκίσου μου πῶς αὐτὴ τῆ νύχτα θάρχεις στὴν ἄκρη τῆς σκάλας, ὅταν ἡσυχάσουν ὄλοι.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἄφησέ με!

ΗΛΕΚ. (τὴν κρατεῖ). Κόρη, μὴν ἀστειεύεσαι! Δὲ θὰ μείνει σταλαματιὰ αἶμα κολλημένο στὸ κορμί σου. Γοργὰ γλυστράς ἀπὸ τὸ ματωμένο φῶρεμα, μὲ καθαρὸ κορμί στὸ νυφικὸ πουκάμισο.

ΧΡΥΣΟΘ. Ἄφησέ με!

ΗΛΕΚ. Τόσο δειλὴ μὴν εἶσαι! Ὅση φρίκη νικᾷς τώρα, θὰ σοῦ πληρωθεῖ μὲ φρίκη εὐδαιμονίας κἀθε νύχτα.

ΧΡΥΣΟΘ. Δὲν μπορῶ!

ΗΛΕΚ. Πῆς πῶς θάρθεις!

ΧΡΥΣΟΘ. Δὲν μπορῶ.

ΗΛΕΚ. (πέφτει χάμω). Δέξ, κοίτουμαι μπρὸς σου, φίλῳ τὰ πόδια σου!

ΧΡΥΣΟΘ. (πηδώντις στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ). Δὲν μπορῶ.

ΗΛΕΚ. Καταραμένη! (μένει μόνι καὶ μὲ ἄγρια ἀπόφαση λέει:) Μονάχη μου λοιπόν!

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ παιδαγωγός, μὲ τὶς καλύτερες συστάσεις, εἰδικὸς γιὰ μικρὰ παιδιά, ζητᾷ ιδιαίτερα μαθήματα σὲ οἰκογένειες ποὺ θέλουνε νὰ μορφώσουν τὰ παιδιά τους φυσικὰ κι ἀνθρωπινὰ. Πληροφορίες στὸ γραφεῖο μας.

Ο ΑΡΗΓΙΑΝΟΣ (*)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ (σβησιμένη).
Ἄρηγιανε!... Ἄρηγιανε!...

Ἡ ΓΡΙΑ. Καλότυχο βασιλόπουλο!...

Ὁ ΒΕΖΙΡΗΣ (κλαίοντας). Δὲν ἐμαράθηκα νὸς καημοὶ μου. Τ' εἶναι τὸ πού τῆ δύναμη τοὺς δίνει....

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ (πιὸ ζωηρῆ).
Ἄρηγιανε! Ἄρηγιανε!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΗΓΙΑΝΟΥ.

Ἡ πούλια γέρνει! ἢ νύχτα πᾶει!

Ποιὰ ἀγῆ σὲ λίγο ξεμερόνει;

πῶς κελαιδαῖε ἔτσι τὸ ἀηδόνι;

τὸ ρόδο πῶς χαμογελαῖ;

σὲ ποῖα λαχτάρα δὲν εἶν' εἶν' ποῖσι;

ποῖα νιότη εἶναι ποὺ δὲ νικαῖει...

Ἡ ΦΩΝΗ. Ἄρηγιανε! Χρυσέ μου Ἄρηγιανε!

Ὁ ΒΕΖΙΡΗΣ. Κλάφτε λαγκάδια γαλανὰ! Μπετένια πού σᾶς ἡσκιαζεν ἢ χάρη του, ἔρημα μπετένια κατὰμονα! ὦ καρδιά μου! ὦ καρδιά μου!.....
(πέφτει μὲ λυγμοὺς στὸ ντιβάνι).

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

Δὲν εἶν' κρυμένο πουθενὰ

τὸ μυστικὸ πού ἔχει ἢ ζωή.

Τοῦ Ὁκεανοῦ κάτου ἢ βοῆ

τοῦ ὄνειρου κρύβει τὴν πνοὴ

μὰ ἢ νιότη ἀφόβητα περνᾶει!

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ (μπαινόντις στὴν κίμερα ὄχρῳ). Ἄρηγιανε!... Ἄρηγιανε!... Πούσα: Ἄρηγιανε!...

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Παιδί μου...

Ἡ ΓΡΙΑ. Καλότυχο βασιλόπουλο!...

Ὁ ΑΡΗΓΙΑΝΟΣ (μπαινόντις)...

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ. Ἄρηγιανε; ἐδῶ εἶσαι;
(πέφτει στὴν ἀγκυλιά του).

Ἡ ΓΡΙΑ (στὴ βασιλίσα δείχτοντις τὸν Ἄρηγιανο). Ὁ σωτήρας του ἀγένετσα...

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Εὐλόγημένο τῶνομά του!...

Ὁ ΒΕΖΙΡΗΣ. (εἶναι πάντα βυθισμένος στοὺς λυγμοὺς).

ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ. Ὁρα καλὴ πατριώτη.

ΑΛΛΟΣ. Γιὰ σου, τί χαμπέρια;

Ὁ Α'. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴ χώρα μὴν τὰ ρωτᾷς, μαθές. Πήγαινα, πού λές, στὰ χέρια μου τὸ μπεςκέσι—δυὸ γαλοπούλες, μὲ συμπάθεο—τοῦ δικηγόρου μου. Καὶ πού λές, οἱ δικηγόροι στὰ χέρια σὲ πρω-

(*) Κοίταξε ἀριθ. 443, 444, 445, 446, 447 καὶ 448.

τοκοιτάνε, μαθές. Τοῦ πᾶς τίποτες, σοῦ τονέ λέει τὸ λόγο.

‘Ο Β’. Καλὸ χαμπέρι ὡστόσο. Ἐφτοῦνο εἴτανε οὐλο οὐλο;

‘Ο Γ’. Γιά σας, τᾶδέρφια.

‘Ο Α’. Καλὸ στο. Ὅχι, μαθές. Ὁ ψεύδορκος ὁ γειτόνάς μου μοῦ ἔκαμε μήνυση, γιατί πού λές, λέει σώνει και καλὰ γιόμισα τὸ σακί μου ἀπὸ τὸ σωρό του ἄχερο. Ἄχερο νὰ γίνει, μαθές. Πάενα, τᾶδέρφι, ἴσα μὲ τὸ μπεσκέσι μου στὴ χώρα. Καλὸ στον, μοῦ λέει ἕνας, τί χαμπέρια, κουμπάρε; Καλὰ, κουμπάρε. Τί ἄλλο ἀπὸ τὸ χωριό; Τί νὰν τοῦ πεῖς τᾶδέρφι; Τοῦπα γιὰ τὸ καματερό τοῦ κουμπάρου πὸν φέφρησε και τᾶσφαξε νὰν τὸ πολίσει και τὸ μυρίστηκε ὁ κόσμος και δὲν ἀγόρασε. Και τί πουλεῖς; μοῦ κάνει. Δὲν πουλάω, τοῦ λέω, μπεσκέσι τὰ πάω στὸ δικηγόρο, μαθές, γιατί πού λές, ὁ γειτόνάς μου ὁ ψεύδορκος μάθάνησε, πὸν λέει ὁ λόγος, πὸς γιόμισα τὸ σακί μου ἀπὸ τᾶχερό του μαθές. Ἄχερο νὰ γίνει. Μπά, μοῦ κάνει και τί μπορεῖ ὁ δικηγόρος νὰ σοῦ κάνει; ἐμένα νὰ τὰ δώκει. Και τί σαι, κουμπάρε; Εἶμαι λέει; ἔ δικαστής, εἶμαι ὁ ρενοδίκης, νὰ ποῦμε. Νά, κει κάθουμαι. Ἀπάνου σὲ μένα κ’ ἔνοια σου. Πάγαίνά τα σπῆτι μου κ’ ἔνοια σου! Και τὰ πῆγα, τᾶδέρφι...

‘Ο Γ’. Λές νὰ εἴτανε ἀληθινὰ ὁ ρενοδίκης;

‘Ο Α’. Χαμπέρι δὲν παίρνεις καντοῦκι. Ἄμ ποιός ἀκουμπέτι εἴτανε; στραβὸ μ’ ἔχεις νὰ μὴ ξετάξω και νὰ μάθω...

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Γιά σας, τᾶδέρφια.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ (μὲ σεβισμὸ). Καλὸ στὸν κύριο δάσκαλο.

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ἀπὸ τὴ χώρα ἔρχεσαι;

‘Ο Α’. Νάισκε.

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Τί ἀκουσε; γιὰ τὸ βασιλόπουλο;

‘Ο Α’. Γιά τί;

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Γιά τὸ βασιλόπλο. Γιά τὸ βασιλιά, μαθές.

‘Ο Α’. Δὲν τὸ ξέρω ἐφτοῦνο τὸ πράμα...Τ’ εἶναι;

‘Ο Γ’. Τί λές μοι; Δὲν ξέρεις τὸ βασιλιά;

ΟΙ ΑΛΛΟΙ. Ὅσκει! Τί θὰ πεῖ βασιλιάς;

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Βασιλιάς μοι εἶναι ὁ ἄρχοντάς μας. Νά, μαθές νὰ πεῖς ὁ πάρεδρος. Τὸν ξέριτε τὸ πάρεδρο. Ἐ, ὁ πάρεδρος τῶν παρέδρων, νὰ ποῦμε. Γιατί δουλεύεις, μοι εἶς; γιὰ τὸ βασιλιά; γιατί πᾶς στρατιώτης;

ΟΙ ΑΛΛΟΙ. Ἐγὼ δὲν πῆγα.

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ὅγιος πῆε; γιὰ ποιόνε πῆε; γιὰ τὸ βασιλιά. Ὅ,τι κάνουμε, γιὰ τὸ βασιλιά τὸ κάνουμε κ’ ἐκεῖς μᾶς δίνει τὴ βοήθεια του. Ἄ δὲν εἶ-

τανε βασιλιάς, μοι, θάχες ἐσὺ χωράφι κ’ ἐκεῖνος τὰ γίδια του; ἔ;...

ΟΙ ΑΛΛΟΙ. Ὅρ’ τί λές κύρ δάσκαλε!

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ἐτσι μαθές. Και δὲν ξέριτε τὸ βασιλιά. Ἄκους ἐκεῖ...

ΟΙ ΑΛΛΟΙ. Ποῦ νὰν τὰ ξέριμε ἐμεῖς ἐφτοῦνα, κύρ δάσκαλε! Ἐμεῖς δὲν ξέριμε γράμματα. Και τί λοῖς εἶναι ὁ βασιλιάς;

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νά, τί λοῖς. Εἶναι σὰν τὸν Ἡλιο στρογγυλὸς μὰ μεγαλύτερος και φωτάει πὸς πολύτερο ἀπὸ τὸν Ἡλιο και δὲ σβήνει τὴ νύχτα, μαθές...

ΟΙ ΑΛΛΟΙ. Τὸν εἶδες τοῦ λόου σου κύρ δάσκαλε;

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ὅσκει. Ἄκουστὰ τᾶχω κ’ ἐγὼ. Ὅσες βολές πῆα στὴ χώρα, οὐλο κοίταξα νὰν τονέ ἴδω και δὲν τὸν εἶδα ποτέ; τὴν ἄλλη βολὰ πὸς εἶμουνα ρώτησα ἔνανε και μοῦπε. «Ὁ βασιλιάς; ἔ! τὸ βασιλόπουλο τᾶχουνε κλειδωμένο» κ’ ἕνας ἄλλος πετάχτηκε. «δάγκωσε τὴ γλώσσα σου, τοῦ εἶπε τὸ βασιλόπλο δὲν μπορεῖ, εἶναι κοιτάμενο».

ΟΙ ΑΛΛΟΙ. Μπά; Ἄρωσταίνεις κ’ ἐδάφτο;

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ὅς φαίνεσαι. Κ’ ἐσὺ κουλούκι πᾶς κ’ ἔρχεσαι στὴ χώρα και χαμπέρι δὲν παίρνεις.

‘Ο Α’. Ἐγὼ κύρ δάσκαλε, ἔμαι νοικοκύρης ἄθρωπος, κοιτάω τὸ νιτερέσο μου.

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ἐτσι μαθές..... ρωτάνε γρουσοῦζη και γιὰ τὸ βασιλιά τους.

‘Ο Β’. Τί λές, κύρ δάσκαλε;

‘Ο Γ’. Και πὸν τὸν ξέριε ἐφτοῦνος τὸ βασιλιά, κύρ δάσκαλε;

‘Ο Δ’. Σὰ θέλει Ἡλιο, νά, κοτζᾶμ Ἡλιος κει πάνου.

Ἡ ΓΡΙΑ. Καλὸ νάχατε, παιδιὰ μου.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ. Ὅρὲ καλὸ στὴ σταθρομάνα.

Ἡ ΓΡΙΑ. Ποῦναι τὸ κονάκι τοῦ κύρ δάσκαλου, παιδιὰ μου;

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ἐγὼ ἔμαι γριά.

Ἡ ΓΡΙΑ. Μπά, καλὸ νάχεις, παιδί μου. Μοῦπανε ἀπὸ τὴ χώρα νὰ σοῦ πῶ και νὰ τὸ περικαλέσω νὰ πεῖς στὰ παιδιὰ πὸς ὁ βασιλιάς τους γίνηκε καλὰ.

‘Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Δόξα ὁ Θεός!

Ἡ ΓΡΙΑ. Ἄκουσε ὁ Θεός τὰ παρακάλια τους και τὸν ἔκαμε καλὰ.

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ. Ἀλήθεια, σταθρομάνα;

Ἡ ΓΡΙΑ. Νάισκε, παιδιὰ μου. Φτάσανε στὴ χώρα οἱ κλάφες σας πὸς εἴτανε ἄρωστος και ὄλο τᾶλεγε: πὸς μ’ ἀγαπᾶνε στὰ βιλαέτια μου, πὸς μ’ ἀγαπᾶνε! Κ’ ἤξερα πὸς παρακαλάγατε τὸ θεὸ και κατέθηκε ἄγγελος Κυρίου και τοῦφερε τὴν υγεία του! Νά πὸς σᾶς τὴ χρωστάει τὴ ζωὴ του, παιδιὰ μου.

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ. Γιά σου, σταθρομένα.

Ἡ ΓΡΙΑ. Θά τόν ἰδεῖτε κιάλας, παιδιά μου...
Θάρθει στό χωριό. Θά σᾶς τάξει χίλια καλά γιά τήν
ἀγάπη σας.

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ. Καλῶς νᾶρθει, γριά...

Ἵ ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Πότες θάρθει;

Ἡ ΓΡΙΑ. Ἀὔριο μεθαύριο.

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ Κ' εἶναι σάν τόν ἥλιο, γριά, δέν
εἶναι;

Ἡ ΓΡΙΑ. Ὁ βασιλιάς; ἔχι παιδιά μου. Εἶναι
ἕνας ἄντρας γιομάτος νά, τόσος ψηλός ἴσα μ' ἐκεῖ.
Τόσο χοντρός· μέ κάτι μάτια τόσα μ' ἕνα στόμα τό-
σο, πού ὄλο χρυσά λόγια λέει. Θά τόν ἰδεῖτε, παιδιά
μου, θά τόν ἰδεῖτε. Θάρθει καί θά σᾶς τάξει χίλια
καλά. Νά πέσετε νά τονέ προσκυνεῖστε, τάκοῦτε.
Νά, ἔτσι (τοὺς κάνει τὸ σκῆμα). Κάμετέ το κ' ἔσεῖς...
(οἱ χωρικοὶ κι ὁ δάσκαλος τὸ κάνουν).

Ἡ ΓΡΙΑ. Ἐτσι σέ καλό σας (τοὺς κάνει χειρονο-
μίες καί λέει).

Τὸ βολικό σά δὲ φελεῖ
κι ὁ ὕπνος δέν τόχει σέ ὄνειρο.
Νά κοιμηθεῖτε ὡς τὸν καιρὸ
πού ἡ ἀγουρίδα θά γλυκαθεῖ!

(Χάνεται σιγὰ ἐνῶ οἱ χωρικοὶ κάνουν τεμενάδες).

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὸ καινούριο βιβλίον τῆς κ. Π. Σ. ΔΕΛΤΑ «Τὸν καιρὸ
τοῦ Βουλγαροκτόνου», δυὸ τόμοι ἀπὸ 215 σελίδες ὁ καθέ-
νας, τυπωμένο στὴ Λόντρα, ὁμορφοδεμένο καί μὲ εἰκόνες
τοῦ κ. Δ. Α. Κωνσταντινίδη, πουλιέται δρ. 4,50.

— Δυὸ διαλεκτοὶ καί φιλότιμοι ἐργάτες τῆς Ἑλληνι-
κῆς σκηνῆς, ὁ κ. Θαν. Μαρκίος καί ἡ κ. Ἀγαθὴ Παρῆθ,
δίνουνε μεσοβδόμαδα στὸ «Ἀττικὸ Θέατρο» τὴν τιμητικὴν
τοὺς μὲ τὰ «Χαμίνια». Δὲν πρέπει νά μείνει ὀσεί ἀδειανὴ
κεῖνὴ τῆ βραδιά στὸ «Ἀττικόν».

— Στὸ σημερινὸ φύλλον τελειώνουνε τὰ χειρόγραφα τοῦ
«Ἀρήγιανου» πού βρίσκονται στὰ χεῖρα μας. Ὑστερ' ἀπὸ
ἕνα δυὸ φύλλα θά δημοσιεύουμε καί τὸ μέρος τοῦ «Ἀρή-
γιανου» — ἀπόσπασμα μιᾶς δοκιμῆς — πού δημοσίεψε ὁ
Καμπύσης τὸ 1901 στὸ «Διόνυσον» ποῦ βγαζε μαζί μὲ τὸν
Μποέμ.

— Τὸ «De profundis» τοῦ Ὁσκάφ Οὐάιλδ, μεταφρα-
σμένο ἀπὸ τὸν κ. Α. Μαρπούτζογλου, πουλιέται στὰ γρα-
φεῖα μας δυὸ δραχμῆς.

— Βγήκε ὁ Δ' ἀριθμὸς τοῦ «Δελτίου τοῦ Ἐκπαιδευτι-
κοῦ Ὀμίλου». Περιεχόμενα: Ἀήλωση τοῦ Ἑκπ. Ὀμίλου—
Σπ. Ραμᾶ. «Ἀπ' ἀφορμὴ τῆ μελέτῃ «ὁ Ἐκπαιδ. Ὀμίλος καί
οἱ κίνδυνοι τῆς καθαρευούσης» — Α. Δελμούζου. Ἀπὸ τὸ
κρυφὸ σχολεῖο—Α. Μπούτουρα. Μεθοδολογία — Παιδαγω-
γικὴ φιλολογία. Μὲ τὸν Δ' ἀριθμὸ κλείνει κι ὁ πρῶτος
τόμος τοῦ Δελτίου.

— Τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» εἶναι ἀνοικτὸ πάντα ἀπὸ
τις 2—5 τὰπομεσήμερο. Τὶς Κερικαῖες τὸ πρῶτ' ἀπὸ τις
9—12.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ (*)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

1

Σὲ λίγους μῆνες ἦρθα πάλι στὴν Ἀθήνα νά ξα-
ναδώσω ἐξετάσεις. Τὸν ξάδερφό μου τὸν ξαναθυμή-
θηκα μιὰ μέρα μόνο πού ἀπάντησα στὸ δρόμο τὸ Βε-
λαδράπα καί μὲ ρώτησε γιά κείνον. Ὁ Βελαδρά-
πας ὅμως ἤξερε πιδ πολλὰ ἀπὸ μένα : δηλαδὴ πῶς
ὁ Νίκος εἶχε στείλει σὲ κάπια ἐφημερίδα ἕξαρχες ἐν-
τύπωσης ἀπὸ τὸ ταξίδι του. Ἡ περιγραφή τῆς Βε-
νετιᾶς κι ὁ τρόπος πού ἐνίωσε, λέει, τῆ Βενετσιάνι-
κῆ τὴν τέχνη κάμανε μεγάλη αἵσθησι σὲ ὄσους κα-
ταλαβαίνουν ἀπὸ τέχνη κι ὁ ὕμνος του στὸ σύνορο
τῆς Γερμανίας εἶτανε μεγαλόπρεπῃ λυρικῆ ἐμπνευ-
σι. Ἀριστοκρατικῆ. Καπιτῆς πινδαρικὸ καί ντα-
νουντσιακὸ. «Εἶναι ζενιάλ ὁ ξάδερφός σου», μοῦ εἶ-
πε ὁ Βελαδράπας καί μοῦ ἔταξε πῶς θά μοῦ στείλει
τὰ φύλλα μὲ τίς ταξιδιωτικὰς ἐντύπωσης τοῦ Νίκου.

Τὴν ἄλλῃ μέρα προτίμησε νά μοῦ τὰ φέροι ὁ
ἴδιος γιά νά μὴ χαθῶνε στὸ ταχυδρομεῖο. Ἐλαβε
μάλιστα τὸν κόπο νά μοῦ τὰ διαβάσει μόνος του.
Δὲν κατάλαβα πολλὰ πράματα. Τὰ μισὰ κιάλας εἶ-
τανε γερμανικὰ καί δυστυχῶς κι ὁ Βελαδράπας δὲν
ἤξερε νά μοῦ τὰ ξηγήσει. Ἐπειτα ἀκούγα στὴν ἀ-
ράδα ὀνόματα πού δὲν τὰ γνώριζα. Μοῦ φανήκανε
σάν εἶδος ψυχοχάρτι, σάν τρισάγιο. Τὸ μόνο πού κα-
τάλαβα καλύτερα εἶτανε πῶς δὲν ξέρω ποῖα εἰκόνα
ἦ πιδ τοπίο θύμησε στὸ Νίκο κάπιο ποίημα τοῦ Βε-
λαδράπα καί τὸ παράθεσε.

«Δὲν εἶναι τὸ καλύτερό μου», μοῦ εἶπε ἀφοῦ τὸ
διάβασε.

«Ἐχετε πολλὰ γραμμένα;» τονέ ρώτησα.

«Τυπωμένα μόνο δυὸ τόμους λυρικὰ καί τρία
δράματα. Ἄ θέλετε, σᾶς τὰ στέλνω.»

Διαμαρτυρήθηκα γιά τὴν τιμὴ πού δὲ μοῦ ἀξι-
ζε. Ὡστόσο τὴν ἄλλῃ μέρα μοῦ ἔφερε πάλι ὁ ἴδιος
ὄλους τοὺς τόμους του μὲ ἀφιέρωση κολακευτικὴ καί
διαφορετικὴ στὸν καθέναν. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς εἶχανε
καί τὴν εἰκόνα τοῦ μπροστά μπροστά. Τὸν εὐχαρί-
στησα καί τοῦ ἔταξα πῶς θά τοὺς διαβάσω ὄλους ἅμα
ξασειάσω. Γιά τὴν ὥρα ἔκοψα μιὰ ἀπὸ τίς εἰκόνας
καί τὴν κάρφωσα στὸν τοίχο.

Μιὰ ἄλλῃ μέρα ξαναπέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι μου,
μὰ δὲν κάθισε πολὺ ὅταν τοῦ εἶπα πῶς σὲ λίγες μέ-
ρες θάδυνα ἐξετάσεις. Μοῦ προσφέρθηκε νά μιλήσει σ'
ἕναν καθηγητὴ πού τονέ γνώριζε στενὰ καί τὴν ἡ-
μέρα πού θά ξεταζόμουνα τονέ βρήκα καί μὲ καρ-
τεροῦσε στὴν αὐτὴ τοῦ Πανεπιστήμιου. Κάθισε ὡς
τὸ τέλος κι ὅταν ἀκούσε πῶς μὲ κάμανε προλύτη,
ἔτρεξε νά μὲ παρηγορήσει κ' ἔμεινε μαζί μου ὡς τὰ
μεσάνυχτα. Τὸ ἄλλο τὸ πρῶτ' ἦρθε καί μὲ πῆρε ἀπὸ
τὸ σπίτι μου. Μὲ φίλεψε καφὲ ἔξω στὸ «Σωκράτη»,

(*) Κοίταξε ἀριθ. 442, 443, 444, 445, 446, 447 καί
448.